

Bakin Ben Yaşıyorum Muammer Gündüz

– Okur_ · 15 Nisan 2015

Mesai bitimiydi. Eski mahallem Alaybey'e gitmeyeli iki ay olmuştu. Sokaklar hercümerç içinde yoksulluğun, çaresizliğin, hınca hınç kahvehanelerin, parklarda fabrikadan gelecek babalarını bekleyen çocukların sesiyle doluyordu. Kalabalığın gözlerine baktım. Fabrikadan çıkıp eve telaşlı yürüyen insanların telaşını gördüm. Kahveye oturdum. Kahve çırağı yirmili yaşlarında, mağrur hafiften kabadayı bir çocuktü. Taşralı olmanın verdiği gururlu duruşundan taviz vermeyen Manisa'nın herhangi bir köyünden; çiftçi veya esnaf veya işçi veya memurdu babası kim bilir.

Bir çay istedim. "Tamam abe" nidasıyla dayı dayı yürüyerek çayı getirmeye gitti. Çayı getirirken ki o ürkekliği bir şeyleri anlatır gibi, isyan gibi, kavga gibi, hayattan öç alır gibiydi. Çünkü yaşlıları bu havada baharla özlem giderirken, kimi üniversitede sınav telaşındayken, kimi de kız arkadaşıyla vakit geçirirken o günde 15 liraya 11 saat çalışmak zorundaydı. Kahve önünde bu genç adama "gel len buraya" diyen tatlı sert amcaların takılmasıyla tam yanımda sigarasını yaktı. Uzaklara daldı. Uzaklara dalarken aslında bir gerçeği resmediyordu. Gerçeğin adı çaresizlikti. Ergenliği iki adim geçip ufaktan genç olmuştu işte. Ben o sırada üçüncü sigarama uzanırken cebimde ateş arıyordum "yakayım abe" diyerek sigaramı ateşledi. "sağol koçum" dedim. Başıyla -eyvallah- işareti yaparak bir sigara daha yakmak isterken ben paketimi uzattım. Aldı. Yaktı. Sonra "çok sigara içiyorsun koçum, azalt" dedim,

-sanki ben çok az içiyormuşum gibi-

"Napayım be abi, gelde içme şunu" demesiyle içimden küfrün en babasını bu dünyaya savurdum. "Ne yaptı len bu dünya şu mahzun çocuğa, bu ülke neden hep insanımızın başını önüne eğdiriyor." diyerek öfke kontrolü ile duygusal izdiham arasında kaldım.

Tam biraz sohbet için, onun karşından; sanki çok özgüvenli, ama aslında içinde yıkılmış özgüvenini kazandırmak adına ben söze girmek isterken, telefonu çaldı:

"aç kapıyı gardiyan burda duramıyorum." diye çalan telefonu onun ruh halini zaten anlatıyordu.

Sonra doğruldum gitmem gerekiyordu. Bir çay daha istemek istemedim. Çayın icadını, kahvehanenin bulunuşunu, kahve çıraklığını, bu meslek dallarını, üç kuruş için, boyun eğişin, eğdirişin, o yıkımını sorguladım.

"abi dayı çağırıyor gidip bakayım çay isteyen var aşarıdan" diyip başıyla selamladı. O bu yöreye özgü şivesiyle "aşarıdan" demesi bile artık yüreğime dokunuyordu.

Koşturuyordu. Çünkü kahveci adam çocuğa el hareketiyle ve sert mimiklerle sipariş var demişti.

Demese de o sigara içerken çırağın -içeri girmem lazım- psikolojisinden, o tedirginliğinden habersizdi.

İcazet alıp başı önde ustasının yanına gitti. Çay parasını ödeyip dışarı savruldu.

Bu ne hayat dedim, "bir yanımız yaprak döker bir yanımız bahar bahçe" şarkısı da benim dilimden döküldü. O kadar sesli dökülmüştü ki bir damla yaşta içime döküldü.

Sonra gözümde caddeler döküldü. Sonra sokaklar, sonra esnaf lokantaları ve kalabalık döküldü.

Muammer dedim. Yürü gidelim. Cebimden bir sigara daha çıkarıp, bu topraklarda her gün için, her saat için, her an için çaresizliğini gururuyla örten insanlar için ateşledim. Elimden gelseydi bu çaresizliği de

ateşlerdim.

Muammer Gündüz / Bakın, Ben Yaşıyorum

(13/04/2015)